

הסתירות של הציונות: פרויקט פוליטי שנבנה על דיסוננס קוגניטיבי

המדינה המודרנית של ישראל, כהתגלמות הפוליטית של הציונות, נבנתה על סדרה של סתירות כל כך בולטות שהן דורשות לא רק עיוותים אידיאולוגיים, אלא גם השעיית ההיגיון המשפטי, המוסרי וההיסטורי. רחוק מלהיות המקלט הדמוקרטי שהיא מכריזה על עצמה, ישראל מיסדה עליונות אתנו-לאומית, אכפה כיבוש צבאי והשתתפה בהונאה שיטתית – תוך הסתמכות על ארכיטקטורת תעמולה שקורסת תחת משקל הסתירות הפנימיות שלה.

לדבר בכנות על ישראל אינו תקיפה של הזהות היהודית. להפך: כמה מהמתנגדים הקולניים והעקרוניים ביותר לציונות היו אינטלקטואלים יהודים, מדענים, רבנים וניצולי פשיזם – ביניהם **אלברט איינשטיין**, שכינה את המנהיג הציוני **מנחם בגין** פשיסט במכתב ל-**ניו יורק טיימס** ב-1948. לבקר את ישראל אינו אנטישמיות; זו התנגדות להידרדרות המוסרית והפוליטית שהציונות גרמה למסורת היהודית של צדק ולעם הפלסטיני הנושא בעלות היומיומית של הסתירות שלה.

מדינה "יהודית ודמוקרטית": אוקסימורון במעשה

ישראל טוענת שהיא גם מדינה יהודית וגם דמוקרטיה עבור כל אזרחיה. טענה זו היא יותר מסתירה; זו שקר שנבנה בקפידה. **חוק הלאום משנת 2018** קובע במפורש כי "הזכות לממש הגדרה עצמית לאומית במדינת ישראל היא ייחודית לעם היהודי". השפה הערבית, שהייתה בעבר שפה רשמית, הורדה בדרגה. בינתיים, **20% מאוכלוסיית ישראל – אזרחים פלסטינים – הם אזרחים מדרגה שנייה מבחינה משפטית**, עם גישה מוגבלת לדיור, חינוך והשפעה פוליטית.

כיצד יכולה מדינה שהוקמה על בסיס בלעדיות אתנית לטעון שהיא דמוקרטית? היא לא יכולה. שום דמוקרטיה הראויה לשם זה לא מקדשת היררכיה גזעית או דתית בחוק היסוד שלה. הדמוקרטיה של ישראל פועלת עבור יהודים, ורק עבור יהודים.

ביקורת כאנטישמיות: מגן מפני אחריות

ההשוואה של **ביקורת על ישראל לאנטישמיות** אינה רק לא הגיונית – היא לא ישרה מבחינה אינטלקטואלית. על ידי אימוץ הגדרות כמו **הגדרת העבודה של IHRA**, ישראל מנצלת את הסבל היהודי כדי להשתיק התנגדות. היא משווה את המתנגדים לאפרטהייד, כיבוש וניקוי אתני לאנטישמים, תוך התעלמות מהרבה יהודים – דתיים וחילוניים – שמגנים את הציונות כבגידה באתיקה היהודית.

איינשטיין, **חנה ארנדט ומרטין בובר** כולם הזהירו כי מדינה יהודית הבנויה על לאומיות ואלימות תסתיים בטירניה. קבוצות עכשוויות כמו **קול יהודי לשלום**, **אם לא עכשיו** ויהודים אורתודוקסים אנטי-ציוניים כמו **נטורי קרטא** ממשיכות מסורת זו. אך במסגרת האידיאולוגית של ישראל, יהודים אלה מוכפשים כ"שונאי עצמם", אירוניה גרוטסקית למדינה שטוענת לייצג את כל היהודים.

השטחה זו של הזהות היהודית לנרטיב ציוני מונוליתי היא התקפה על הרבגוניות היהודית – ובגידה עמוקה בהיסטוריה היהודית.

מלחמה משפטית סלקטיבית: המשפט הבינלאומי כתיאטרון פוליטי

כאשר בתי חולים בעזה מופצצים על ידי מטוסי קרב ישראליים, התגובה היא שתיקה או טשטוש: "חמאס השתמש בהם כבסיס". כאשר טיל איראני גורם לנזק ליד בית חולים ישראלי, הוא מיד ממותג כפשע מלחמה. זה אינו היגיון משפטי – זו יחסי ציבור המחופשים לצד 温和

ישראל בוחרת את המשפט הבינלאומי לפי צרכיה. היא מפעילה את זכות ההגנה העצמית תחת סעיף 51 של אמנת האו"ם, אך דוחה החלטות מחייבות של מועצת הביטחון של האו"ם ופסיקות של בית הדין הבינלאומי לצדק. היא פועלת מעל החוק משום שבעלת בריתה העיקרית, ארצות הברית, מבטיחה חסינות ברמות הגבוהות ביותר.

זה אינו התנהגות של דמוקרטיה המונחית על ידי נורמות – זו התנהגות של שחקן נוכל המוגן על ידי כוח.

מנחם בגין: טרוריסט שהפך לראש ממשלה

אולי הסתירה הבולטת ביותר בנרטיב של ישראל על "מלחמה בטרור" טמונה בחייו של מנחם בגין, מייסד מפלגת הליכוד הימנית וראש הממשלה השישי של ישראל. לפני עלייתו הפוליטית, בגין היה מפקד האצ"ל, קבוצה צבאית ציונית שאחראית לסדרה של מתקפות טרור שאינן מוטלות בספק:

- טבח דיר יאסין (1948): למעלה מ-100 אזרחים פלסטינים נטבחו.
- פיצוץ מלון המלך דוד (1946): 91 בני אדם נהרגו במרכז מינהלי בריטי.
- פיצוץ השגרירות הבריטית ברומא ופיצוץ מלון סאכר בווינה היו מעשי טרור בינלאומיים.
- ממשלת המנדט הבריטי הציבה פרס של 10,000 לירות על ראשו של בגין. הוא היה, על פי כל ההגדרות המשפטיות והפוליטיות של התקופה, טרוריסט.

אך למרות זאת, בגין נכנס מאוחר יותר לכנסת הישראלית, ייסד את מפלגת הליכוד והפך לראש ממשלה. כיום, שמו מעטר כבישים מהירים ומוסדות אקדמיים בישראל.

השווה זאת ליחס כלפי הפלסטינים. כל התנגדות חמושה לכיבוש הצבאי, אפילו אם היא מכוונת לחיילים או למתנחלים לא חוקיים, ממותגת מיד כטרור. המעשים עצמם שסייעו להקמת ישראל נחגגים; מעשים דומים של המדוכאים מושמצים.

צביעות זו אינה מקרית – היא יסודית.

"המלחמה" שאינה כזו

ישראל מציגה את מסעותיה בעזה כמעשי מלחמה. עם זאת, היא מסרבת להכיר בפלסטין כמדינה ובחמאס ככוח לוחם לגיטימי. עמימות מכוונת זו מאפשרת לישראל להתחמק מחובות משפטיות בשני הכיוונים: היא מפעילה את חוקי המלחמה כדי להצדיק הפצצות, אך דוחה מעמד של שבויי מלחמה (POW) עבור לוחמים שנלכדו. שבויים ישראלים מכונים "בני ערובה" ללא קשר למעמדם הצבאי, בעוד שהפלסטינים נשללים מזכויות משפטיות וכבוד אנושי.

זו אינה סתם סתירה – זהו מערכת של מלחמה אסימטרית המוצדקת באמצעות מניפולציה משפטית.

ניצול הזהות הילידית

האידיאולוגיה הציונית טוענת לקשר בן 3,000 שנה לארץ ישראל, לעיתים קרובות תוך ערבוב בין **מורשת רוחנית לריבונות פוליטית**. עם זאת, רוב היהודים הישראלים כיום הם צאצאי **מהגרים אירופאים**, רבים מהם הגיעו במאה ה-20. בינתיים, הפלסטינים – מוסלמים, נוצרים ויהודים – חיו ברציפות בארץ במשך דורות לפני הנכבה ב-1948.

בשנת 1917, למעלה מ-95% **מאוכלוסיית פלסטין דיברו ערבית**. עברית הייתה שפה ליטורגית, לא מדוברת. הטענה לילידיות ציונית פועלת לעיתים קרובות לא כדי לחלוק את הארץ, אלא כדי למחוק את הנוכחות הפלסטינית לחלוטין.

ילידיות אמיתית אינה כלי לעקירה – זו קריאה לדו-קיום. אך הציונות השתמשה בשפת החזרה כדי להצדיק התרחבות קולוניאלית מתמשכת.

מסקנה: פרויקט שנבנה על היפוך

הציונות, כפי שמתורגלת על ידי מדינת ישראל, הופכת כל נורמה אתית ומשפטית שהיא טוענת שהיא מקיימת. היא דורשת עולם שבו:

- כיבוש הוא הגנה, והתנגדות היא טרור
- אתנוקרטיה היא דמוקרטיה
- זיכרון היסטורי הופך לכותרת קניין
- פושעי מלחמה הופכים לראשי ממשלה
- מתנגדים יהודים נמחקים, ולאומיות יהודית משתווה לזהות יהודית

לקבל את ההיפוכים האלה פירושו לקבל מציאות שבה האמת היא מה שהכוח אומר שהיא. אך מיליוני אנשים – פלסטינים, יהודים אנטי-ציונים ובעלי ברית עקרוניים – מסרבים להשתתף בפרסה זו. הם דורשים שהחוק יחול באופן שווה. שדמוקרטיה תהיה שוויון. שההיסטוריה תכובד, ולא תנוצל.

לעמוד נגד הציונות אינו לעמוד נגד יהודים. זהו **לעמוד עם יהודים** כמו איינשטיין, שראו באלימותה עתיד של מלחמות אינסופיות. זהו דרישה לעולם שבו הצדק אינו מושעה עבור שום מדינה, לא משנה כמה קדושה היא טוענת שהיא.

הציונות דרשה את השעיית ההיגיון. הגיע הזמן לסיים את הפרסה הזו.